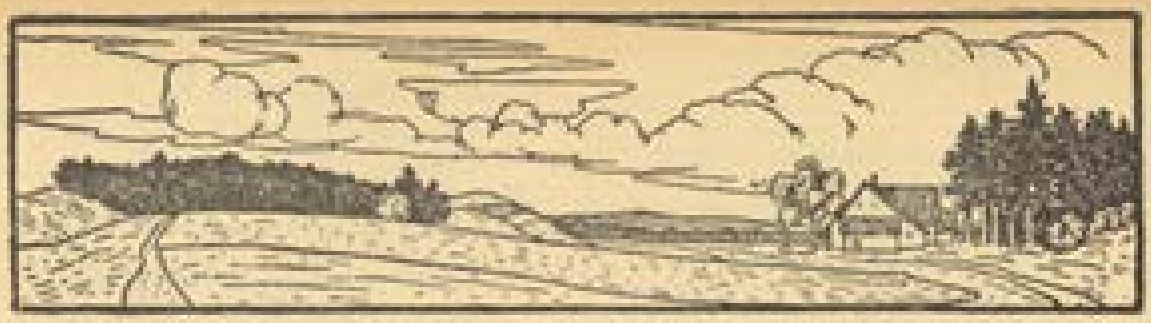

МОМИЧЕТО ОТЪ КАНТОНА

Отъ П. Веберъ

Пиерина се бѣ родила въ желѣзопътенъ кантонъ. Нейнитѣ бащи бѣха бѣ желѣзопътенъ пазачъ и момичето прекарваше още отъ детинство на свирнитѣ и пушенето на влаковетѣ. Тѣ знаеше, че баща ѝ извика нѣколко пъти въ денонощието на пъти — денемъ съ знамѣ, а нощемъ съ фенеръ, за да посрѣщне и изпрати всѣки влакъ.

Пиерина тѣ и на грамадното чудовище съ огнени очи, което вечерь като че ли навлѣзе въ тѣмната нощ, усмотрена всѣдъ полето, клишеше, и то съ такава ужасна сила, съ такова зловещо пухтене, свирнѣ нова да я гълтне. Докато Пиерина бѣше още много малка, тѣ се страхуваше отъ него. Когато майка ѝ понѣкога излизаше внѣсто нѣкъде от вечерь, съ фенеръ въ рѫка, тѣ страхливо се притискаше до нея. Но после — колкото страшно и голѣмо да бѣше чудовището, тѣ се не боеше вече отъ него. Тѣ изпъваше всѣки день съ баща си да го посрещне, и виждаше че, като се спре за малко, колкото да въздъхне три-четири пъти, чудовището пареолъ отново съ сумтене и пъхтене тръгваше по своя дългъ пъть.

Пиерина понѣкога дори го съжаляваше — струваше ѝ се, че много нѫжно дишо това огромно и страшно сѫщество съ голѣми плачтящи очи. И, сваляла не могнала до кашиците, тѣ дълго го изпращаше въ далечината съ своя любопитенъ детски погледъ. Отде идѣ то? Кѫде отива съ такава сила? Кѫде отнася вечно тѣзи кори? Нѣкои отъ тѣхъ ѝ се усмихваха отъ прозорецитѣ, изглеждаха я, и тѣ си изглеждаше, докато изчезнатъ, докато всички вагончета (сини, жълти и зелени) се сѣтятъ въ едно черно змийче, което се изнизваше все по-бързо и по-бързо, стоящо все по-тъмно и по-тъмно и се изгубяваше най-после съвсемъ, тъй че само една струйка димъ показваше, кѫде е влакътъ. Но и тая струйка бледнѣеше, издигаше се все по-нагоре и на край изчезваше въ далечинатѣ бѣли облачета.

Пиерина обичаше да посрѣща влака: щомъ чуе гѫрмежа на машината, тѣ изскачаше отъ кашиците: тичаше срещу влака, спускаше почвоста до самитѣ релси. . . На два пъти тѣ си изпати отъ майка си, тѣ не смѣеше вече да тича по релситѣ, макаръ че не разбираше, защо майка ѝ се полагва сѫрди.

Пиерина порастна: тѣ почна да ходи на училище въ съсѣдното село, почна да разбере опасностьта отъ свирещитѣ паровози. Често казваше на майка си:

— Не бой се мамо, азъ не съмъ вече малка; нѣма да се оставя да ме стисне влакътъ.

Тѣ вече помагаше на баща си. Тѣ знаеше, че преди да пристигне влакътъ, баща ѝ обикаля своя участъкъ, — гледа да не е повреденъ нѣкѫде пѫтьтъ, здравъ ли е висящитѣ надъ пропастьта мостъ: ако всичко е на редъ, той застава на мѣстото си съ зелено знаме въ рѫка. Зеленото знаме означаваше, че всичко е благополучно, че влакътъ може да продължи пѫтя си: ако ли пъкъ има нѣкѫде нѣщо повредено, особено слѣдъ бури и дъждове, баща ѝ спираше влака, като развѣваше червено знаме.

Пиерина внимателно следѣше всичко това и като се радваше, че що може да бѫде полезна на баща си, често му казваше:

— Ти имашъ друга работа татко. Остави на мене да посрещна влака.

— Нѣма ли да забравишъ, та да го изпуснешъ? питаше я баща ѝ.

— Какъ тъй? Нима съмъ малка? Пъкъ и и нама ще ми напомни.

Момичето бѣше наистина внимателно и редливо: човѣкъ можеше да му се довѣри. Десетъ минути преди идването на влака то стоеше гордо и сиеще съ знамето въ рѫка и вѣтърътъ развѣваше звънкитѣ кѫдрици на косата му надъ живото, бодро и умно личице.

Всичко вървѣше добре. Но веднъжъ бащата се простуди, като бѣ изкѣлъ нощемъ въ снѣжната буря да посрѣщне влака, и легна боленъ. Пѣмерътъ, който го прегледа, поклати главе: майката бѣше въ отчаяние и се не отдѣляше отъ болнаи, а грижата за посрѣщане на влаковетѣ пое Пиерина.

Тѣ обхождаше участъка и посрѣщаше всѣки влакъ: тежко ѝ бѣ на сърцето, но все пакъ не забравяше, кога приближаватъ влаковетѣ, и дори сама ставаше нощемъ: тѣ виждаше, че майка ѝ отъ отчаяние не може и да мисли за работа, и успокояваше баща си, който ѝ напомняше да не забрави часоветѣ на приближаването.

Тѣ не забрави часоветѣ и не пропусна нѣ единъ влакъ дори въ деня, когато баща ѝ умрѣ, и майка ѝ, съсемъ отчаяна, ридаеше надъ